



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Javůrkové a soudců JUDr. Renaty Polákové a Mgr. Štěpána Hnanička ve věci

žalobce: **Mgr. P. Ř.**, IČO: XXX
sídlem xxx, xxx
zastoupený advokátem Mgr. Markem Ambrožem
sídlem Újezd 409/19, 118 00 Praha 1

proti
žalované: **Arca Capital Bohemia, a. s.**, IČO 27110265
sídlem Doudlebská 1699/5, 140 00 Praha 4
zastoupená advokátkou Mgr. Danou Holcman
sídlem Doudlebská 1699/5, 140 00 Praha 4

o zaplacení částky 160 000 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 26. února 2019, č. j. 43 C 264/2018-73,

takto:

- I.** Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje.**
- II.** Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 18 876 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta žalobce, Mgr. Marka Ambrože.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 160 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně od 14. 1. 2018 do zaplacení (výrok I) spolu s povinností zaplatit žalobci náhradu nákladů tohoto řízení ve výši 67 929 Kč (výrok II).
2. Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobce jako xxx domáhal vydání zaplacení předmětné částky jako odměny za právní služby za období září až prosinec 2017, vyplývající ze smlouvy o poskytování právních služeb účinné od 1. 7. 2017, uzavřené na dobu neurčitou, a to na popud JUDr. M., po které zde přebíral zastupování s tím, že zaměstná jejího syna, Mgr. T. M., jako svého xxx, který bude žalované nadále poskytovat právní služby. Návrh smlouvy připravila žalovaná, za ni konkrétní podmínky projednala s žalobcem xxx xxx žalované, Ing. S. V., a žalobce ji jen podepsal. Ve smlouvě byla sjednána paušální odměna za právní služby ve výši 40 000 Kč za každý kalendářní měsíc trvání smlouvy a dále možnost výpovědi smlouvy bez udání důvodu s měsíční výpovědní lhůtou počínající běžet od prvního dne měsíce následujícího po doručení výpovědi. V dané době se žalovaná angažovala v trestním řízení v kauze byty OKD a společnosti RESIDOMO, s. r. o., kde jí hrozí majetková újma ve výši 35 - 50 miliard Kč a na základě této smlouvy byl žalobce zmocněn i k zastupování společnosti Arca Services a. s. ve sporu o určení neplatnosti kupní smlouvy o prodeji a koupi Nové Agrobanky, součásti podniku Agrobanka Praha a. s. vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 Cm 20/2017. Se jmenovaným xxx uzavřel žalobce pracovní smlouvu od 1. 7. 2017 s tím, že tento byl žalované k dispozici pro případnou běžnou právní agendu a připravoval podklady pro zastupování v uvedených sporech. Spolupráce mezi účastníky byla bez komplikací, žalobce se připravoval na jednání v uvedených věcech a byla uhrazena na základě jeho faktur odměna za červenec a srpen 2017, ta dokonce ještě před vystavením faktury. Dne 23. 10. 2017 zaslala Ing. V. za žalovanou žalobci bez jakéhokoli upozornění e-mail s návrhem dohody o ukončení právního zastoupení a odvoláním plné moci pro jednání před soudem ve věci 6 Cm 20/2017 s tím, že originál dohody předá žalobci JUDr. M. Žalobce žalované sdělil, že bude akceptovat předčasné ukončení smlouvy, a to i bez výpovědní lhůty, zaslal žalované fakturu za měsíc září a říjen 2017 a očekával předložení originálu dohody k podpisu, jak bylo avizováno. Žalovaná mu však zaslala oznámení, ve kterém ho obvinila z porušování právních stavovských pravidel a dobrých mravů s tím, že neposkytoval žalované žádné služby, tedy nemá nárok na odměnu. Současně vystavil faktury za měsíce září a říjen 2017. Namísto návrhu dohody mu žalovaná písemně oznámila, že smlouvu o poskytování právních služeb považuje za ukončenou ke dni 23. 10. 2017. Dne 26. 10. 2017 mu JUDr. M. zaslala emailem nový návrh odhody o ukončení právních služeb, a to zpětně ke dni 30. 9. 2017, přičemž i tuto dohodu vytvořil pro žalovanou jeho koncipient. Vysvětlila, že dle žalované byl málo aktivní a věci se věnoval právě pouze koncipient. Dohodu odmítl žalobce podepsat. Přes vysvětlující dopis žalobce žalovaná odmítla hradit odměnu, dokud žalobce nepředloží soupis vykonaných právních jednání. Až v listopadu 2017 doručila žalovaná žalobci výpověď smlouvy, tedy výpovědní doba uplynula 31. 12. 2017. Žalobce se pokusil v zájmu vyhnutí se soudnímu sporu s žalovanou smírně dohodnout, vyzval ji dne 22. 1. 2018 k doplacení částky 30 000 Kč s tím, že je ochoten zbytek prominout, což tato odmítla. V posledním předžalobním návrhu smíru navrhl zaplacení částky 100 000 Kč s ochotou zbytek prominout, což žalovaná odmítla. Stížnost žalované České advokátní komoře pro tvrzené neetické jednání žalobce byla odložena jako nedůvodná.
3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby z důvodu, že žalobci nárok na zaplacení žalované částky nevznikl, neboť žalobce pro žalovanou v uvedeném období žádné úkony právní služby nekonal, přičemž právní služby měly být prováděny výlučně na základě pokynů žalované s nárokem na odměnu pouze za faktické jednání. V předmětném období po žalobci nic nepožadovala a žalobce

jí neposkytl žádnou právní službu. Zaplatila mu částku 40 000 Kč jako odměnu za červenec 2017, kdy s žalobcem jednala o převzetí zastoupení v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 Cm 20/2017, byť nebyla jeho účastníkem, přičemž faktura byla omylem účetní zaplacená dvakrát, a to 8. 8. 2017 a 23. 8. 2017. Fakturu za září 2017 žalobci vrátila s tím, že pro ni nevykonala žádné právní služby, a to ani v srpnu, přičemž vrátila i fakturu za říjen. Faktury za listopad a prosinec neeviduje.

4. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že účastníci mezi sebou dne 1. 7. 2017 uzavřeli smlouvu o poskytování právních služeb na dobu neurčitou jako typ příkazní smlouvy, ve které sjednali mimo jiné, že žalovaná bude žalobci poskytovat odměnu za poskytování právních služeb měsíčně ve sjednané výši 40 000 Kč bez DPH, přičemž smlouvu mohl kterýkoliv z účastníků ukončit bez uvedení důvodu výpovědi s měsíční výpovědní dobou, která měla začít běžet prvním dnem měsíce následujícího po doručení výpovědi. Žalovaná dala výpověď smlouvy s doručením do datové schránky žalobce 7. 11. 2017, tedy výpovědní doba začala běžet 1. 12. 2017 a smlouva tak byla ukončena ke dni 31. 12. 2017. Žalovaná zaplatila žalobci odměnu pouze za červenec, na srpen 2017 žalobce započítal druhou srpnovou platbu žalované a za měsíce 9-12/2017 žalovaná neuhradila nic. Faktury byly odeslány emailem a takto byly i vráceny. Právní soud prvního stupně posoudil věc podle § 2430 a § 2438 o. z. a dále podle § 1 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. a dospěl k závěru, že žalovaná nesplnila svůj závazek ze smlouvy o poskytování právních služeb, neboť z textu smlouvy vyplývá, že nárok byl sjednán ve formě paušální odměny, kdy není podstatné, jaké úkony byly v daném období prováděny, jak dovodila i kontrolní rada ČAK. Žalobce se přitom v daném období připravoval jednak na zastupování žalované v trestním řízení ve výše uvedené věci i na zastupování společnosti Arca Services a.s., která je jediným akcionářem žalované, a nemůže mu jít k tíži, že ve věci nebylo v daném období nařízeno jednání, a za žalobce činil úkony právní služby ve prospěch žalované jeho koncipient, Mgr. M.. Sdělení žalované, že se rozhodla s ním ukončit spolupráci k 23. 10. 2017, nepovažoval soud prvního stupně za výpověď smlouvy. Výši paušální odměny označil jako obvyklou odměnu s přihlédnutím na obor žalobcova podnikání. Náklady řízení posoudil podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a přiznal jejich plnou náhradu zcela úspěšnému žalobci.
5. Proti rozsudku podala žalovaná včasné odvolání, ve kterém namítla, že soud prvního stupně se nevypořádal se všemi námitkami žalované způsobem odpovídajícím jejich závažnosti, pominul důkazy navrhované žalovanou, nezabýval se otázkou faktického poskytnutí právní služby žalobcem žalované, k tomuto neprováděl žádné dokazování a odchýlil od ustálené judikatury Nejvyššího soudu v otázce vzniku nároku na odměnu z titulu příkazní smlouvy. Nesouhlasila s tím, že se žalobce měl za žalovanou účastnit probíhajícího trestního řízení v kauze byty OKD a společnosti RESIDOMO s.r.o., což nemá žádnou oporu ve skutkových zjištěních ani v provedených důkazech, naopak žalovaná od počátku tvrdila, že nikdy nebyla a není účastníkem žádného soudního řízení, natož trestního. Účastníkem soudního řízení byla a je společnost Serbina Consulting a.s., subjekt odlišný od žalované. Žalovaná navrhovala k okolnostem uzavření smlouvy o poskytování právních služeb ze dne 1. 7. 2017, neposkytnutí žádného plnění žalované ze strany žalobce, jakož i k prokázání projevu vůle účastníků smlouvy a provedení správného výkladu vůle podle norem práva výslech Ing. P. K., který za žalovanou smlouvu uzavíral, a Ing. S. V., která se podílela na přípravě a krocích k uzavření smlouvy, což soud prvního stupně odmítl a odůvodnil jen tím, že obsah smlouvy je vyjádřen zcela jasně a jiný výklad nepřipouští, aniž by aplikoval obecná pravidla výkladu právních jednání ve smyslu § 555 a násl. o. z., což při rozdílném výkladu smlouvy žalobcem a žalovanou nepostačuje a bylo na soudu, aby zjistil faktickou vůli stran při uzavírání smlouvy. O navržených, ale neprovedených listinných důkazech ani v odůvodnění neuvedl, proč nebyly provedeny, což porušuje právo žalované na spravedlivý proces. Závěry soudu prvního stupně jsou přitom ve zjevném rozporu s písemným obsahem smlouvy a jazykovým vyjádřením, neboť smluvní strany výslovně sjednaly v článku III., že odměna náleží za poskytování právních služeb, tj. fakticky poskytnutých právních služeb spočívajících v zastupování v řízení, obhajobě v trestních věcech, udělování právních porad, sepisování listin, zpracování právních rozborů, popřípadě dalších

formách právní pomoci vykonávaných soustavně a že právní služby budou poskytovány na základě pokynů klienta dle článku I. Pokud žalobce tvrdil, že poskytoval žalované právní služby, pak tyto poskytoval jinému subjektu, než žalované, což žalovaná prokazovala nad rámec své důkazní povinnosti, přičemž soud prvního stupně navržené důkazy k této otázce opět neprovedl a uvedl, že žalované se nepodařilo toto vyvrátit. Pokud žalovaná argumentovala judikaturou, pak soud prvního stupně pouze konstatoval, že dle jeho názoru na daný případ nedopadá, aniž by vysvětlil, proč. Přitom argumentace účastníka řízení obdobnými případy je podle Ústavního soudu s odkazem na rozhodnutí III. ÚS 1167/17 tím, co může daný spor rozhodnout. I nadále žalovaná stojí v souladu s judikaturou (s odkazem na rozhodnutí 33 Cdo 2994/2016-818 ze dne 30. 5. 2019) za jejími závěry, že pokud žalobce neprovedl a neposkytl žalované žádnou právní službu, nevznikl mu nárok na odměnu, a to ani tehdy, pokud byla sjednána jako paušální. Soud prvního stupně se dále ve svém rozhodnutí nevypořádal s námitkou žalované ohledně nedoručení faktury č. 180100003 účtující částku 80 000 Kč, ani s argumentací záměny faktury v rámci e-mailové korespondence ze dne 5. ledna 2018, což mohlo mít vliv na rozhodnutí soudu v otázce posouzení vzniku nároku na zaplacení odměny. Ve vztahu k výroku o náhradě nákladů řízení poukázala žalovaná na skutečnost, že žalobce je advokátem specializujícím se právě na občanské a obchodní právo, tedy předmětná žaloba by pro něj představovala banální věc. Vynaložené náklady na právního zástupce tak nelze považovat za účelné, zejména pokud své zástupce měnil a opakovaně účtoval úkon seznámení s věcí a převzetí zastoupení. Samo podání advokáta pak je spíše příběhem, než úkonem právní pomoci. Žalovaná se tak domnívá, že v daném případě došlo s ohledem na obsah podání a zvolený způsob zastupování spíše ke zneužití práva, než jeho využití, s vědomím záměrného zvýšení nákladů řízení žalované. Navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil, žalobu zamítl a přiznal žalované náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

6. Žalobce navrhl potvrzení rozsudku soudu prvního stupně jako správného s tím, že svými argumenty se žalovaná snaží právně obhájit svůj závěr, že není podstatný obsah smlouvy, kterou sama vytvořila, ani ukončení smlouvy, ale pouze rozsah faktického plnění poskytnutého žalobcem, což by následně mohlo vést k závěru, že smyslem smlouvy byla pouze ochrana jejích zájmů, když sjednaná částka by představovala pouze strop při poskytnutí úkonů přesahujících tuto hodnotu. Ve svém podání ze dne 31. 1. 2019, označené žalovanou jako příběh, se žalobce k věci skutkově podrobně vyjádřil i ke skutečnosti zastupování tzv. jiných subjektů, než žalované. Žalovaná ve svém odvolání poukazuje zejména na to, že žalobcem zmiňované soudní řízení, kterého se měl na základě plné moci udělené společností Arca Services a.s. účastnit, nemá se žalovanou nic společného, jedná se o zcela jiný subjekt, a proto právní služby poskytnuté žalobcem tomuto subjektu se žalovanou nijak nespojují. Přitom společnost Serbina Consulting a.s. se v době poskytování služeb žalobcem jmenovala Arca Services a.s., sídlila až do února 2018 na stejné adrese jako žalovaná a taktéž jejím jediným akcionářem do uvedené doby byla žalovaná. Právě z uvedených důvodů se uzavírají smlouvy s paušálním plněním, kdy není třeba při poskytování služeb rozlišovat mezi vzájemně propojenými subjekty, a zahrnují právní služby pro všechny subjekty náležející do jedné skupiny. Proto také žalobce nepožaduje žádnou odměnu po společnosti Serbina Consulting a.s. Žalovaná také pomíjí prokázané právní služby, jako schůzka s finanční ředitelkou, s jeho tehdejší advokátním koncipientem, i jím poskytnuté služby. Plnění závazku žalované nebylo podmíněno fakturací, tedy ani poskytnutí odměny formou druhé platby v srpnu nebylo omylem žalované. Bez uzavření smlouvy s žalovanou by také nikdy neuzavřel pracovní smlouvu s Mgr. M. Bylo věcí žalované, jak bude využívat služeb žalobce, když ten byl vždy připraven právní služby poskytnout. Tato smlouva ani nebyla pro žalovanou nijak nevýhodná, byť neobsahovala podmínku minimálního rozsahu právních služeb pro vznik nároku na odměnu, když na druhé straně neobsahovala ani žádnou horní hranici služeb, tedy žalovaná mohla využívat právní služby žalobce bez jakéhokoliv omezení. Nic jí také nebránilo smlouvu vypovědět, pokud neměla o jeho služby zájem, či neměla pro něj práci, jak vyplývá i ze stanoviska kontrolní rady ČAK. Žalobkyně se snaží vyvolat dojem nevýhodnosti smlouvy pro ni, neboť žalobci vznikl nárok na plnění, aniž by musel

poskytovat protiplnění, i když fakticky tomu tak nebylo, neboť plnění bylo žalované poskytováno, jen jinou formou, než si představovala. Samu smlouvu sestavoval advokát žalované, JUDr. M., její znění mohla žalovaná konzultovat s dalšími advokáty, tedy nemůže být dán ani případný rozpor s čl. 10 odst. 6 etického kodexu advokáta. Žalobce byl ochoten souhlasit i s nižším plněním, i s ukončením smlouvy dohodou, ale arogance žalované neumožnila uzavřít ani onu dohodu. Návrh žalované, že nebude muset vrátet odměnu za srpen 2017, nelze považovat za návrh na smírné řešení. Žalobce dále odmítl, že by vzetím právního zástupce zneužíval právo a záměrně zvyšoval náklady řízení, když bylo na žalované, zda nechá dojít věc do soudního sporu. Naopak žalobce účtuje méně úkonů, než bylo ve věci učiněno. Navrhl potvrzení rozsudku jako věcně správného.

7. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, dle § 212 a § 212a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.
8. Podle § 2430 o. z. se příkazní smlouvou příkazník zavazuje obstarat záležitost příkazce.
9. Podle § 2438 odst. 1, 2 o. z. příkazce poskytne příkazníkovi odměnu, byla-li ujednána nebo je-li obvyklá, zejména vzhledem k příkazcovu podnikání. Příkazce poskytne odměnu, i když výsledek nenastal, ledaže byl nezdar způsoben tím, že příkazník porušil své povinnosti. To platí i v případě, že splnění příkazu zmařila náhoda, ke které příkazník nedal podnět.
10. Podle § 1 odst. 1 vyhl. č. 177/96 Sb. odměna advokáta za poskytování právních služeb se řídí jeho smlouvou s klientem („smluvní odměna“), není-li odměna advokáta takto určena, řídí se ustanoveními této vyhlášky o mimosmluvní odměně.
11. Nárokem mandátáře na úplatu se v první řadě zabýval rozsudek NS ČR ze dne 25. 1. 2006 sp. zn. 32 Odo 303/2005 (shodně též usnesení NS ze dne 26. 8. 2019, sp. zn. 23 Cdo 3693/2018), dle jehož závěru pokud byla v mandátní smlouvě sjednána paušální odměna mandátáře, přičemž jeho povinnost provádět ve smlouvě vymezenou činnost (v dané věci zastupovat mandanta při celních řízeních) nebyla koncentrována do konkrétních časových období, nezavazovala smlouva mandátáře provádět práci pro mandanta každý měsíc. Jedinou podmínkou pro nárok mandátáře na dohodnutou paušální odměnu tak bylo provádět práce pro mandanta v rámci plnění předmětu mandátní smlouvy, bez ohledu na to, zda tyto práce budou vykonávány každý měsíc po dobu trvání mandátní smlouvy. Pokud tedy platila v mandátní smlouvě dohoda účastníků o paušální odměně, trvala i povinnost mandanta platit mandátáři dohodnutou paušální odměnu.
12. K podstatě jakýchkoliv paušálních náhrad nebo úhrad (ať již smluvně dohodnutým či stanoveným právními předpisy) se Nejvyšší soud vyjadřoval například v rozsudku ze dne 16. 12. 2009, sp. zn. 25 Cdo 5192/2007. Vysvětlil, že jejich podstata tkívá ve zprůměrování příslušných nákladů tak, že vybočení z tohoto průměru jedním či druhým směrem je pro konkrétní případy oběma stranám takového vztahu vynahrazeno zjednodušením systému dokládání těchto náhrad či úhrad a vede ke snížení administrativní náročnosti při vykazování příslušných výdajů a při jejich kontrole.
13. Pokud se žalovaná dovolává judikátu NS sp. zn. 32 Cdo 3612/17, pak odvolací soud souhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že tento nelze na danou věc aplikovat. Uvedený judikát vycházel právě z výše uvedených rozhodnutí, přičemž v dané věci bylo vytčeno odvolacímu soudu, že ve světle shora uvedených judikatorních závěrů Nejvyššího soudu nepostupoval, když dospěl na základě zhodnocení zjištění o sjednané úplatě k závěru, že smluvní strany si sjednaly úplatu odchylem od § 571 odst. 2 věty první obch. zák., a to jednak jako paušální částku bez ohledu na to, zda došlo k výjezdům či nikoliv, a dále ještě jako úplatu za uskutečněné výjezdy, ačkoliv z tohoto smluvního ujednání takovýto úmysl nevyplývá. Totéž se týká i řízení před Městským soudem v Praze, kterého se dovolává žalovaná, v němž vycházely soudy ze skutečnosti, že žalovaný advokát neposkytl žalobci žádnou právní službu, přičemž odměna za připravenost nebyla sjednána.

14. Předmětná smlouva ze dne 1. 7. 2017, kterou správně posoudil soud prvního stupně jako příkazní smlouvu ve smyslu § 2430 a násl. o. z., obsahuje jednoznačný text bez potřeby bližšího výkladu, neboť text není nijak výkladově sporný a vyložitelný jinak, nelze z něj dovodit nic jiného a není tak třeba použít výkladových pravidel dle § 555 a násl. o. z., jak se toho domáhá žalovaná, což opět správně soud prvního stupně dovodil. Ze stanovení smluvní odměny ve výši 40 000 Kč měsíčně je zřejmé, že tato je stanovená paušálem. V žádném ze smluvních ujednání není jako podmínka vyplacení odměny předložení soupisu právních úkonů učiněných v daném měsíci, ani z textu smlouvy nevyplývá, že by žalobce měl v konkrétních časových termínech vykonat konkrétní úkony. Ze skutkových zjištění soudu prvního stupně jednoznačně vyplynulo, že jedinou podmínkou pro nárok žalobce na dohodnutou paušální odměnu bylo poskytovat služby žalované v rámci plnění předmětu příkazní smlouvy, bez ohledu na to, zda tyto práce budou vykonávány každý měsíc po dobu trvání příkazní smlouvy. Z tohoto tedy ve světle výše uvedené judikatury vyplývá, že povinnost žalobce provádět ve smlouvě vymezenou činnost, tj. právní služby na pokyn žalované (tedy nikoliv přímo pro ni), nebyla koncentrována do konkrétních časových období, a žalobce tedy nebyl zavázán provádět práci pro žalovanou každý měsíc.
15. Soud prvního stupně se následně správně zabýval otázkou, zda tedy žalobce vykonal na pokyn žalované nějaký úkon právní služby, bez něhož by mu jinak nárok na odměnu nevznikl. Žalovaná sama uznala, že žalobce jí poskytl blíže neurčené právní služby minimálně v červenci 2017 a poskytla mu odměnu. V řízení dále ani nijak nepopírala, že pro ni Mgr. M. řešil v daném období běžnou právní agendu, dokonce koncipoval dohodu o ukončení smlouvy, přičemž jmenovaný byl zaměstnancem žalobce, tedy fakticky byly právní služby poskytovány žalobcem, a to zcela v souladu s článkem I. bodem 2. předmětné smlouvy, podle níž žalobce byl oprávněn poskytovat právní pomoc žalované i prostřednictvím a ve spolupráci s advokátním koncipientem. Z obchodního rejstříku lze lehce ověřit propojenost žalované a společnosti Serbina Consulting a.s., dříve pod názvem Arca Services a.s., kdy žalovaná byla až do února 2018 jediným akcionářem jmenované společnosti, jak správně zjistil i soud prvního stupně. Skutečnost, že jmenovaná společnost byla zastupována žalobcem v řízení před Městským soudem v Praze vedeným pod sp. zn. 6 Cm 20/2017 od 1. 7. 2017, tedy od data totožného s účinností smlouvy o poskytování právních služeb žalované, i odvolání plné moci ke dni 23. 10. 2017, ke kterému hodlala žalovaná ukončit spolupráci i s žalobcem, jednoznačně prokazuje tvrzení žalobce, že k tomuto zastupování musela dát pokyn žalovaná. Přitom to, že byla poskytnuta právní služba (převzetí a příprava zastoupení věci je ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb. úkonem právní služby) jiné společnosti na pokyn žalované, pouze poukazuje na splnění smlouvy ve smyslu jejího článku I. bodu 1., podle kterého předmětem smlouvy je poskytování služeb dle pokynů klienta, řádně a na základě předmětné smlouvy o poskytování právních služeb uzavřené s žalovanou dne 1. 7. 2017. Pravděpodobně i v souvislosti s tímto pokynem pak žalovaná poskytla žalobci odměnu za měsíc červenec 2017, čímž fakticky uznala, že minimálně v uvedeném měsíci žalobce na její pokyn učinil úkon právní služby. Žalovaná se ani nijak nebránila tomu, že pro ni nadále běžnou právní agendu vedl xxx xxx žalobce, Mgr. M., tedy je zřejmé, že i v následujících měsících fakticky poskytoval žalobce právní služby žalované.
16. Vzhledem k takto prokázanému skutkovému stavu pak správně soud prvního stupně uzavřel, že žalobci vzniklo právo na odměnu za celé období, po které trval smluvní vztah mezi účastníky, kdy správně dovodil, že tento vztah byl ukončen výpovědí doručenou žalobci v listopadu, tedy v souladu s článkem V. bodem 2. smlouvy ke dni 31. 12. 2017. V řízení bylo správně zjištěno, že nedošlo ze strany žalované k úhradě odměny za měsíce září až prosinec 2017, tedy odvolací soud souhlasí i se závěrem soudu prvního stupně, že požadavek žalobce na úhradu celé předmětné částky představující 160 000 Kč je oprávněný.
17. Odvolací soud souhlasí i s tím, že soud prvního stupně neprovedl všechny žalovanou navržené důkazy, když z jím provedených důkazů byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci nezbytný pro rozhodnutí o nároku žalobce. Další provádění jak dalších žalobkyní požadovaných listinných

důkazů, a to plnou mocí a dohodou o ukončení právního zastoupení ve vztahu žalobce a společnosti Serbina Consulting, a.s., výpisem z obchodního rejstříku ohledně uvedené společnosti, či lustrací řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 Cm 20/2017 a Okresním soudem v Ostravě pod sp. zn. 23 C 204/2016, které pouze potvrzovaly nesporná tvrzení o propojenosti žalované a jmenované společnosti, kterým se žalobce nijak nebránil, tak výpovědí svědkyně Ing. V. a účastnickou výpovědí Ing. K., které by opět nic nového nemohly přinést, neboť vše dostatečně vyplynulo z emailové komunikace mezi jmenovanými, by bylo nadbytečné a v rozporu se zásadou hospodárnosti i rychlosti řízení. Důvod, proč neprovedl důkaz výsledky jmenovaných, dle názoru odvolacího soudu soud prvního stupně dostatečně vyjádřil v bodě 24 odůvodnění rozsudku. Pokud dále neodůvodnil neprovedení výše uvedených listinných důkazů, pak odvolací soud v tom nevidí porušení ústavně zaručených práv, jak naznačuje žalovaná, když tyto důkazy pouze prokazovaly nesporná tvrzení, přičemž dva z nich lze označit jako obecně známé skutečnosti (lustrace řízení a výpis z obchodního rejstříku). Navíc z bodu 23 odůvodnění rozsudku vyplývá, že soud prvního stupně provedl důkaz výpisem z obchodního rejstříku společnosti Arca Services a.s., tedy fakticky i společnosti Serbina Consulting, a.s.

18. Úroky z prodlení z předmětné částky správně určil soud prvního stupně v souladu s požadavkem žalobce ode dne následujícího po splatnosti poslední z faktur, tj. od 14. 1. 2018. Co se týká námitky žalované, že žalobce jí nedoručil vyúčtování za měsíce listopad a prosinec, pak v řízení bylo prokázáno, že tyto měsíce byly žalobcem vyúčtovány fakturou č. 180100003 ze dne 3. 1. 2018 se splatností 13. 1. 2018, přičemž tato faktura byla žalobci ze strany žalované vrácena emailem ze dne 5. 1. 2018 se sdělením, že bez konkrétního plnění nelze hradit faktury. Je tedy zřejmé, že žalovaná věděla i o splatnosti této poslední faktury.
19. Odvolací soud souhlasí i se správným závěrem soudu ohledně nákladů řízení, kdy nelze souhlasit s žalovanou, že žalobce střídáním právních zástupců navyšoval účelně náklady řízení. Při podání předžalobní výzvy bylo možno očekávat, že žalovaná bude plnit dobrovolně a že tedy tyto náklady vůbec účtovány nebudou, tedy žalobce nemusel jednoduchou výzvou pověřovat advokáta, od kterého by čekal zastoupení i před soudem. Pokud se následně žalobce, který sám podal žalobu, nechal právně zastoupit ve sporu jiným advokátem, než tím, který učinil výzvu, pak je toto vyjádřením důvěry ve schopnosti zastupovat ho, což je právem každého účastníka řízení. Co se týká účelnosti zastoupení advokátem odvolací soud odkazuje na platnou judikaturu Ústavního soudu, zejm. na nálezy ze dne 19. června 2007, sp. zn. II. ÚS 187/06, či ze dne 25. 3. 2014, sp. zn. I. ÚS 3819/13, který dovodil, že advokáti mají stejně jako ostatní osoby právo na právní pomoc, jehož imanentní součástí je právo nechat se v procesu zastoupit osobou dle vlastní volby, přičemž žalobce může mít k věci zřetelně subjektivní vztah, který by mohl negativním způsobem ovlivnit jeho schopnost hájit svá práva.
20. Odvolací soud proto napadený rozsudek jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil.
21. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 2 a § 142 odst. 1 o. s. ř., kdy uložil žalované povinnost nahradit plně procesně úspěšnému žalobci náklady řízení před soudy obou stupňů. Jejich výši odvolací soud určil jako náhradu právního zastoupení sestávající z odměny za zastupování advokátem za 2 úkony (vyjádření k odvolání a účast na odvolacím jednání) po 7 500 Kč a náhrady jeho hotových výdajů za 2 úkony po 300 Kč, to vše v souladu s § 7, § 11 a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/96 Sb., a DPH 21 % ve výši 3 276 Kč, tj. celkem 18 876 Kč.

Poučení

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. ve lhůtě dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 4.

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 11. února 2020

JUDr. Naděžda Javůrková v. r.
předsedkyně senátu